

תת"ע 9036/04/16 - ליאור עובדיה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 9036-04-16 מדינת ישראל נ' ליאור עובדיה
תיק חיצוני: 90505267618

מספר בקשה: 1

בפני	כבוד השופטת דורית בונדה
המבקש	ליאור עובדיה
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

1. לפני בקשה לביטול גזר-הדין אשר ניתן כנגד המבקש ביום 24.5.16, בהעדר התייצבות לדיון ההקראה אשר נקבע בעניינו ואילו זומן כדיון.
2. כעולה מכתב האישום, רכבו של המבקש צולם במצלמת א' 3 ביום 10.10.15 כשהוא נוסע בדרך עירונית בה המהירות המרבית המותרת הינה 50 קמ"ש, במהירות של 75 קמ"ש.
3. חרף עברו המכביד של המבקש, הכולל 44 הרשעות קודמות בתחום התעבורה, הרי שבגזר הדין הושת על המבקש קנס בסך של 750 ₪ בלבד.
4. לטענת המבקש, לא התייצב לדיון עקב מחלתו. לבקשתו צורף אישור רפואי שניתן לו ביום 5.6.15 (12 ימים לאחר הדיון) ולפיו הוענק לו יום מחלה בודד ביום 24.5.16. על גבי האישור צוין כי הוא "אינו בתוקף עבור מוסדות משפטיים, צבאיים ומשרד הבטחון".
5. לטענת המבקש הרכב היה בשימוש משפחתו אך הוא אינו יודע מי נהג בו.
6. לתיק הוגשה תגובת המשיבה והתנגדותה לבקשה, זאת מהטעם כי אישור המחלה הונפק בדיעבד וכי העונש אשר נגזר על המבקש "מאוזן ומתאים".
7. בהתאם לרע"פ 9142/01 סוראיה איטליא ואח' נ' מדינת ישראל (2.10.13) החלטתי לדון בבקשה שלא בנוכחות הצדדים, לאחר שהצדדים שניהם העלו טענותיהם כאמור על הכתב.

דיון

עמוד 1

8. בהתאם לסעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, ניתן להורות על ביטול פסק-דין אשר ניתן בהעדר (ובעניינינו נתבקש ביטול גזר-הדין), באם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם לדיון או באם אי ביטול פסק הדין יגרום עיוות דין לנאשם.

9. ברע"פ 2282/07 **דניאל דגן נ' מדינת ישראל** (14.3.07), דחה בית המשפט העליון, כב' השופט ס' ג'ובראן בקשת רשות ערעור על החלטת כב' השופטת נ' אהד (מחוזי מרכז) בה נקבע, בין היתר, כי היה על הנאשם לדאוג למשלוח הודעה לבית המשפט על היעדרו מפאת מחלה. בית המשפט העליון קבע, ביחס להיעדרות נאשם ממשפטו עקב מחלה:

".. העובדה כי המבקש לא הגיע לדיון ולא הודיע על כך לבית-המשפט עקב מחלתו, אינה כשלעצמה מצדיקה את ביטול פסק הדין..."

9. ברע"פ 418/85 **פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל**, פ"ד לט(3) בעמ' 279 (מיום 14.8.85), כב' הנשיא מ' שמגר (כתוארו אז), קבע ביחס לאי התייצבות נאשמים לדיוני תעבורה:

"זכותו של הנאשם היא, כי יוזמן כדין וכי תינתן לו האפשרות להיות נוכח במשפט, במועד שנקבע, אם יבחר בכך. כידוע, יש לא מעטים מבין הנאשמים בעבירות תנועה, אשר בוחרים מעיקרא שלא להתייצב בשל טעמים שונים, ואף זאת זכותם, אם הם מקיימים את התנאים שנקבעו בקשר לכך בחיקוקים הרלוואנטיים; מכאן גם התפתחה השיטה של ברירת המשפט, הנוהגת עתה ואשר בנויה כל-כולה על קיום הדיון שלא בנוכחות הנאשם, אלא אם זה האחרון בוחר בכך מפורשות. משקיבל הנאשם את ההודעה על מועד המשפט, ניתנה לו בכך ההזדמנות הנאותה שיהיה לו, כדברי הסניגור המלומד, יומו בבית המשפט.... מערכת המשפט חייבת לשאוף לכך, כי המשפטים יתנהלו כסדרם ובמועד שנקבע להם מעיקרא, וכי לא יתפתח או יתרחב הנוהג של דחיות מיותרות או של דיון כפול ללא צורך, שיש בהם כדי להעמיס על קופת הציבור בכלל ועל בתי המשפט בפרט עומס נוסף, שאין הם יכולים לעמוד בו ואשר גם אינו מוצדק לגוף העניין".

וראו גם ע"פ (מחוזי-ים) 05/9407 **קינג אללה נ' מדינת ישראל** (9.8.05), מפי כב' השופט עוני חבש:

"בית המשפט העליון פסק לא אחת, כי לנוכח ריבויים של מקרי אי ההתייצבות, במיוחד בתיקי תעבורה, יש לקבוע כי ברגע שהנאשם הוזמן כדין, ניתנה לו האפשרות להיות נוכח במשפטו ולנסות להוכיח את חפותו. ומשלא התייצב, אין לו אלא להלין על עצמו, ודי בכך כדי שיהיה לו יומו בבית המשפט".

10. בעניינו, על אף שהמבקש היה לטענתו חולה במועד הדיון, לא טרח להגיש כל בקשה לדחיית הדיון.

אישור המחלה ניתן למבקש בדיעבד והוא אינו תקף כאמור למוסדות משפטיים. האישור אף אינו כולל כל התייחסות להעדר יכולת המבקש להתייצב לדיון משפטי בעניינו. בנסיבות אלה, יומו של המבקש ניתן לו ואין בעצם היותו לטענתו חולה במועד הדיון, כדי להצדיק ביטול פסק-הדין או גזר- הדין.

11. נותר כעת לבחון, האם באי ביטול גזר-הדין חרף זימונו של המבקש כדיון, ייגרם למבקש עיוות דין.
12. בבקשת המבקש אין כל זכר לטענה בדבר עיוות דין אשר ייגרם למבקש אם לא יבוטל גזר-הדין, שכן המבקש אינו חולק על כך כי הוא הבעלים של הרכב אשר צולם במצלמת א'3 נוסע במהירות העולה על המותר.
- לדברי המבקש הוא אף אינו יודע מי מבני משפחתו נהג ברכב. משכך ניתן היה להרשיע המבקש לו היה מתייצב לדיון וטוען טענותיו אף מכח חזקת הבעלות.
13. המבקש לא העלה איפוא כל טענת הגנה בבקשתו המצדיקה פתיחת שערי בית המשפט מחדש וממילא לא תמך בקשתו בתצהיר.
14. אף אם אניח כי ישנן בידי המבקש טענות הגנה טובות או ראיות טובות לכך כי לא עבר את העבירה המיוחסת לו, הרי שהלכה היא כי היה על המבקש להתייצב לדיון ולטעון טענותיו ומשלא עשה כן, ניתן היה לראותו כמי שהודה בעובדות ולקיים המשפט בהיעדרו, וראו בעניין זה דברי כב' השופט אדמונד לוי (בדימוס) ברע"פ 5569/07 **אברך בן טובים נ' מדינת ישראל** (9.7.07), שם:
"אם היו בידי המבקש ראיות לכך שלא חטא בחלק מהעבירות שיוחסו לו, היתה מוטלת עליו החובה להתייצב בבית המשפט ולטעון את טענותיו, ומטעמים השמורים עמו בחר שלא לעשות זאת. העולה מכך הוא כי מכוח הוראתו של סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, מותר היה לראות בו כמי שהודה בעובדות, ועל כן לא נפל פגם כלשהו בהרשעתו..."
15. גם בחינת העונש אשר הוטל על המבקש מלמדת, כי מדובר בעונש קל, זאת כאמור חרף עברו התעבורתי של המבקש הכולל עשרות עבירות קודמות.
16. לפיכך ובמכלול הנסיבות מעלה, לא מצאתי כי נתקיימו התנאים או מי מהם לביטול פסק-הדין או גזר הדין ובכלל זה לא מצאתי כי ייגרם למבקש, אשר זומן כדיון, עיוות דין באי ביטול פסק-הדין.
18. פסק-הדין אשר ניתן בהעדר המבקש ביום 24.5.16 יותר על כנו.

המזכירות תשלח החלטתי לצדדים.

זכות ערעור כדיון.

ניתנה היום, ב' סיוון תשע"ו, 08 יוני 2016, בהעדר הצדדים.

